

Geografii literare

Într-un iureș editorial, Petre Curticăpean a publicat în ultimii ani mai multe volume de versuri, parcă răzbunându-se, într-un fel, pe lungile sale perioade de tăcere editorială, prins, cum ar spune N. Steinhardt, în tot felul de angarale administrative, ca profesor, ca director de școală.

Mai evident ca în cărțile anterioare, *Ofrandă* se vrea, explicit, chiar din titlu, postată într-un alt orizont existențial și poetic, autorul punând mai pregnant accent pe sentimentul religios al ființei.

Psalm, Imn, primele două poeme ale noului său demers liric, sunt elecvente pentru această deschidere/opțiune: “Stihurile/ izvorâte din patimă/ și dor/ sunt osanale pioase/ aduse puterilor/ ce m-au zămislit/ și mi-au călăuzit pașii// Sunt picuri de lacrimă/ din aștri – repere/ din care mi-am urzit/ existența” (*Imn*). Poezia devine astfel rugăciune, rugăciunea poezie.

Într-un asemenea cadru, nici nu mai miră titlurile celorlalte cicluri: *Închinare lui Blaga, Imnele Transilvaniei*, ca repere ale unei *Geografii intime*, în care Petre Curticăpean își definește fără echivoc locul. Nu doar locul în afinitățile sale elective (într-o descendență a “poetului pătimirii noastre”, Octavian Goga), ci și acel loc al nașterii, matrice a devenirii, cel în care se regăsește și la care se reîntoarce mereu, ca la un izvor de apă vie.

Apropierea de Lucian Blaga și Ioan Alexandru e transparentă, în interogații care vin dinspre un același flux al memoriei.

Poet al Câmpiei, dar și poet al Transilvaniei, Petre Curticăpean nu-și reprimă elanurile patriotice, evocând/invocând pe Petru Maior, Gheorghe Șincai, Avram Iancu.

Cum aduce în teritoriul poeziei și locuri ale unor întâlniri admirabile: Râciu, Târgu-Mureș, Meștera, Dulcea, Covasna, Arad, Vatra Dornei, ca repere ale regăsirii.

Condiția poetului/poeziei este obsesivă, într-o retorică câtuși de puțin gratuită.

Pentru a-și pune mai bine în valoare universul poetic din acest volum, Petre Curticăpean “recuperează” și câteva poeme din cărțile sale anterioare, care dau rotund acestei etape poetice.

Apropierea sa de pictură îl readuce alături (“ut pictura poesis”), pe Ioan Astăluș, cu o grafică în linii discrete, dar încărcată de metaforă, într-o întâlnire fericită a celor două limbaje ale artei.

NICOLAE BĂCIUȚ